

10 e Kamer

Nr. 958/02
VAN HET PARKET

Nr. - 96624
VAN HET ARREST

24 februari 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.13.695/98/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____, loodgieter, geboren te _____,
op _____, voorheen wonende te _____,
vervolgens zonder gekende woon- of verblijfplaats,
thans wonende te _____;

Beklaagd van:

te _____

Tenlastelegging A

bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997* geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*))

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen Van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken

in casu :

1. op een niet nader te bepalen data, tussen 1 mei 1994 en 6 november 1998
namelijk door een te verbouwen woning te hebben afgebroken en te hebben verbouwd zonder vergunning
2. de sub 1 omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben
vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 1994 tot en met 6 november 1998 tot en met de dag der dagvaarding

Tenlastelegging B

bij inbreuk op de artikelen 4 al. 1 en 10 al. 3 van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect, zoals gewijzigd door de wet van 4 juni 1969, buiten de gevallen bedoeld in artikel 4 al. 2 en 3 van de voormelde wet, als particulier verzuimd te hebben een beroep te doen op de medewerking van een architect voor het opmaken van plans en de controle op de uitvoering der werken, voor welke door de wetten, besluiten en reglementen een voorafgaande aanvraag tot toelating tot bouwen is opgelegd

op een niet nader te bepalen data, tussen 1 mei 1994 en 6 november 1998

met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2 en B de opeenvolgende en voortgezette uiting zijn van één en hetzelfde misdadig opzet, zodat de verjaring van de strafvordering pas een aanvang neemt op de datum van het laatste feit, namelijk op de dag der dagvaarding

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 10 september 2002, 15e kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde wegens de feiten A en B samen tot een ENKELE geldboete van € (300, gedeeld door 40,3399, met duizend negenhonderd negentig decimes verhoogd =) 1.487,36.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

- meester _____, advocaat aan de balie te _____ in zijn hoedanigheid van curator over het faillissement van beklaagde enkel voor wat betreft de patrimoniale aspecten van de zaak.

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal.

* * *

1. De hogere beroepen van de beklaagde en het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De door de eerste rechter uitgesproken straf is onwettig en het bestreden vonnis nietig nu aan de beklaagde uitstel van de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde geldboete werd verleend terwijl de beklaagde zich niet meer in de voorwaarden bevindt om de gunst van het uitstel te bekomen daar hij reeds bij in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 21 november 1989 werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, meer bepaald tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 200 BEF.

3. De kwalificatie van de in de oorspronkelijke dagvaarding onder A.1, A.2 en B te last gelegde feiten dient als volgt te worden verbeterd en aangevuld:

"te _____ :

A.1. In de periode van 1 mei 1994 tot 6 november 1998:

Bij inbreuk op artikel 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake, op het onroerend goed gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____ (tuin) en _____ (bouwgrond), met een oppervlakte van resp. 01 are 80 ca en 03 are 30 ca, in eigendom toebehorende aan de _____, voornoemd, een te verbouwen woning te hebben afgebroken en een nieuwe woning te hebben gebouwd.

A.2. - Vanaf 6 november 1998 tot en met 30 april 2000:

Bij inbreuk op artikel 42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake, de onder A.1 omschreven wederrechtelijke toestand te hebben in stand gehouden,

- en vanaf 1 mei 2000 tot en met 12 juli 2001:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake, de onder A.1 omschreven wederrechtelijke toestand te hebben in stand gehouden.

B. In de periode van 1 mei 1994 tot 6 november 1998:

Bij inbreuk op de artikelen 4 al. 1 en 10 al. 3 van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect, zoals gewijzigd door de wet van 4 juni 1969, buiten de gevallen bedoeld in artikel 4 al. 2 en 3 van de voormelde wet, als particulier verzuimd te hebben een beroep te doen op de medewerking van een architect voor het opmaken van plannen en de controle op de uitvoering der werken, voor welke door de wetten, besluiten en reglementen een voorafgaande aanvraag tot toelating tot bouwen is opgelegd.

Met de omstandigheid dat de beklaagde zich in staat van wettelijke herhaling bevindt, doordat hij de nieuwe misdrijven sub A.1, A.2 en B heeft gepleegd nadat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van ten minste één jaar, nl. op 21 november 1989 bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 200 BEF wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (7 feiten), gepleegd in staat van wettelijke herhaling,

vonnis dat kracht van gewijsde had op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaren zijn verlopen sinds de datum waarop hij zijn straf heeft ondergaan of waarop zijn straf verjaard is."

De beklaagde heeft van deze verbeteringen en aanvulling kennis gekregen en heeft er zich op verdedigd.

Voor elk van de aldus verbeterde telastleggingen geldt dat zij betrekking heeft op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

4. Zoals in de oorspronkelijke dagvaarding aangegeven, maken de te last gelegde feiten, zoals hiervoor onder randnummer 3 omschreven in de telastleggingen A.1 en A.2-eerste streepje, vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uit op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

5.1. Het Hof dient na te gaan of het onder de verbeterde telastlegging A.2 te last gelegde nu nog steeds een misdrijf uitmaakt en nog vatbaar is voor een strafsanctie.

5.2. Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

5.3. De handelingen en werken waarop de verbeterde telastlegging A.1 betrekking heeft zijn volgens het gewestplan Dendermonde, vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 7 november 1978, gelegen in een woongebied dat krachtens artikel 146, 4° lid van het DORO geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is. Het te last gelegde misdrijf van in stand houden (verbeterde telastlegging A.2) is *in casu* niet langer strafbaar; de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van in stand houden heeft het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg.

6. In termen van pleidooi roept de beklaagde in, ten onrechte evenwel, dat de strafvervolgning tegen hem is verjaard.

Vermits de opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf van in stand houden het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg heeft (verbeterde telastlegging A.2), kan er geen

sprake zijn van samenloop met de te last gelegde misdrijven omschreven onder de verbeterde telastleggingen A1 en B. Aldus neemt de verjaringstermijn een aanvang op 5 november 1998.

De verjaring van de strafvordering werd wat de verbeterde telastleggingen A.1 en B betreft tijdig en regelmatig gestuit op 17 september 2002, zijnde de datum waarop door het openbaar ministerie hoger beroep werd ingesteld tegen het vonnis van 10 september 2002. Dit brengt mee dat de strafvervolgning tegen wat de verbeterde telastleggingen A.1 en B betreft niet vervallen is door verjaring.

7. De beklaagde roept in termen van pleidooi wel terecht in dat de redelijke termijn overschreden werd.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.1 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.) heeft eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht op behandeling van zijn zaak "binnen een redelijke termijn" (E.V.R.M.) en op een berechting ervan "zonder onredelijke vertraging" (I.V.B.P.R.).

De beklaagde werd op 8 februari 2000 voor het eerst gedagvaard voor de correctionele rechtbank wegens inbreuken op de stedenbouwwetgeving en op de wet van 20 februari 1939, waarvan de eerste vaststellingen gebeurden op 6 november 1998, gevolgd door een eerste verhoor van de beklaagde op 18 januari 1999. Sedert die laatste datum weet de beklaagde dat het openbaar ministerie tegen hem een opsporingsonderzoek voert. Dit tijdstip is voor de beklaagde het beginpunt van de redelijke termijn. Nadat de zaak op de zitting van 8 maart 2000 onbepaald werd uitgesteld, werd de beklaagde opnieuw gedagvaard op 24 mei 2000. Na tussenvonnis dat tegen hem bij verstek werd verleend, werd de zaak op 21 februari 2001 opnieuw onbepaald uitgesteld. Op 20 juli 2001 werd de beklaagde opnieuw gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank op 11 september 2001.

De eerste rechter verleende vonnis op 10 september 2002. Na hoger beroep tegen dit vonnis zoals hiervoor nader gespecificeerd werd de strafvordering voor het Hof ingeleid op 2 december 2005.

Gelet op het tijdsverloop tussen het instellen van het hoger beroep en de behandeling van de zaak voor het Hof is het Hof van oordeel dat de artikelen 6.1 E.V.R.M. en 14.3.c I.V.B.P.R. werden geschonden doordat de redelijke termijn werd overschreden.

Wat de gevolgen daarvan voor de strafvordering betreft overweegt het Hof het volgende.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat noch het E.V.R.M., noch het I.V.B.P.R. aangeven welke gevolgen het Hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering of de vrijspraak zou moeten zijn. Op grond van de genoemde verdragsbepalingen mag het Hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke

termijn niet zonder meer onontvankelijk of vervallen verklaren of de beklagde vrijspreken. Ook was er tot vóór de wet van 30 juni 2000 tot invoeging van een artikel 21ter in de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering dat in zijn eerste lid bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf, geen wettelijke bepaling die aan de overschrijding van de redelijke termijn enig gevolg koppelde. Gezien de in vergelijking met de vroegere toestand mildere bepaling van artikel 21ter is deze ook toepasselijk op feiten gepleegd vóór de inwerkingtreding ervan. Het Hof van Cassatie heeft overigens ook meermaals gesteld, nog vóór de wet van 30 juni 2000, dat de nietigheid of onontvankelijkheid van de strafvordering geen gevolg kon zijn van de overschrijding van de redelijke termijn op zich, maar dat desgevallend wel de straf tot het wettelijk minimum zou kunnen herleid worden of zelfs zou kunnen volstaan worden met een eenvoudige schuldigverklaring.

Indien evenwel door de overschrijding van de redelijke termijn de bewijslevering in het nadeel van de beklagde werd aangetast, dan zou de strafvordering eventueel wel onontvankelijk kunnen verklaard worden omwille van de schending van het recht van verdediging.

In casu blijkt het geenszins, en wordt het door de beklagde ook niet aangevoerd, dat door het tijdsverloop in de mate dat het de redelijke termijn overtrof de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklagde nadelig werd beïnvloed.

Evenmin is het zo dat, voor zover de verbeterde telastleggingen A.1 en B bewezen zouden zijn, het maatschappelijk niet langer verantwoord zou zijn dat ter zake de strafrechtelijke schuld voor de betrokken feiten zou worden vastgesteld.

Voor zover de aan de beklagde te last gelegde feiten zouden bewezen zijn, zal het Hof echter terdege rekening houden met het tijdsverloop tussen de datum van de feiten en het tijdstip waarop dit arrest wordt uitgesproken.

8. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1 en B, beide zoals hiervoor onder randnummer 3 verbeterd en aangevuld, in hoofde van de beklagde bewezen.

Begin mei 1994 begon de beklagde met de uitvoering van de wederrechtelijke werken (afbraak van de bestaande woning en bouwen van de nieuwe woning). Hij begon daaraan zonder af te wachten of hij daarvoor een bouwvergunning zou krijgen en nadat bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van van 31 mei 1994 de aangevraagde bouwvergunning werd geweigerd, zette hij de werken gewoon verder tot wanneer op datum van 6 november 1998 werd vastgesteld door de politie dat de ruwbouw van de woning praktisch volledig af was en er al een garagepoort was geplaatst. De werken voerde hij uit zonder beroep te doen op de medewerking van een architect voor de controle op de uitvoering ervan.

9. De feiten die aan de bewezen verklaarde verbeterde telastleggingen A.1 en B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklagde de uiting van een zelfde misdadig opzet en maken slechts één misdrijf uit zodat

ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De straf thans bepaald voor het misdrijf omschreven onder de verbeterde en aangevulde telastlegging A.1, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

De beklaagde heeft wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. Hij liet een architect de nodige plannen opmaken en een volledig bouwdoossier indienen bij het college van burgemeester en schepenen maar nam daarna het recht in eigen handen. Zonder te wachten op een eventuele bouwvergunning, die overigens later geweigerd werd, en zonder de architect nog verder te betrekken in de uitvoering van zijn plannen, ging hij over tot de realisatie van de nieuwe woning tot wanneer er op 6 november 1998 politionele vaststellingen gebeurden.

Slechts een effectieve geldboete van € (700, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 3.470,51 zou daarom de passende en aangewezen bestraffing zijn geweest, van aard de beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Voor de beklaagde houdt het Hof evenwel bij het bepalen van de uiteindelijke strafmaat in zijn voordeel rekening met het lange tijdsverloop tussen de datum van de bewezen feiten en het tijdstip van bestraffing waardoor de redelijke termijn werd overschreden. Dit tijdsverloop verantwoordt naar het oordeel van het Hof dat de straf voor de beklaagde op reële en meetbare wijze verminderd wordt in vergelijking met de straf die zou worden opgelegd ware de termijn niet overschreden, maar niet dat zou kunnen volstaan worden met een eenvoudige schuldigverklaring of dat een straf zou uitgesproken worden die lager is dan de wettelijke minimumstraf. Niettegenstaande het tijdsverloop is niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk maar blijft ook een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord gelet op de aard van de bewezen feiten en de maatschappelijke impact ervan.

Een geldboete van € (300, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1.487,36 vormt voor de beklaagde daarom een passende bestraffing.

Het Hof houdt hierbij ook rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór, deels na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in

artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

10. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient sedert 17 december 2005 te worden bepaald op € 25,00, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91, 2de lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, € 25,00 bedraagt.

11. De toenmalige gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 2 april 1999 met bijlage het herstel van de plaats in haar vorige staat door afbraak van de wederrechtelijk opgerichte woning (zie stuk 24 en 25 van het strafdossier). Zijn vordering wordt verder gezet door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

In de mate dat de herstellvordering is gesteund op de bewezen verklaarde telastlegging A.1, zoals verbeterd en aangevuld, is het zo dat aan de door het misdrijf tot stand gebrachte toestand, omschreven in deze bewezen verklaarde telastlegging A.1, nog geen einde werd gesteld en geen regulariserende vergunning werd bekomen. Het herstel is nog nodig om aan deze wederrechtelijke toestand een einde te stellen.

In de mate dat de herstellvordering is gesteund op de verbeterde telastlegging A.2 overweegt het Hof het volgende;

De in artikel 149 §1 eerste lid DORO bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter; als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave strekken zij ertoe een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot

gevolg; bij ontstentenis van anders luidende bepaling brengt deze wijziging evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.

Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof is de telastlegging A.2, zoals onder randnummer 3 verbeterd en aangevuld, bewezen. De herstellvordering kan derhalve ook gesteund worden op het bewezen misdrijf van in stand houden van de wederrechtelijk uitgevoerde werken, waarvoor *in casu* weliswaar geen strafsanctie meer geldt.

De herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar is als volgt gemotiveerd:

"Volgens de planologische voorzieningen van het gewestplan (K.B. 07/11/78) is het perceel gelegen in een woongebied. Op 02/03/93 werd aan de toenmalige eigenaars een bouwvergunning afgeleverd voor het verbouwen van de bestaande woning. Op 31/05/94 echter werd een bouwweigeringsafgeleverd aan gezien het voorgestelde ontwerp kon gelijkgesteld worden met volledige nieuwbouw. De oude woning werd gesloopt en een nieuwe woning werd opgericht op ca. 0,50 m van de perceelsgrens en in de tweede bouwzone. Deze inplanting is niet aanvaardbaar en brengt bovendien de privacy van de aanpalende percelen te ernstig in het gedrang. De goede plaatselijke aanleg wordt hierdoor geschaad. Gelet op hetgeen voorafgaat kan de woning stedenbouwkundig niet aanvaard worden en dient dan ook afgebroken te worden."

Door de beklaagde werd gepoogd een regularisatievergunning te bekomen. Bij beslissing van 9 januari 2003 van de bestendige deputatie van de provincieraad van werd het beroep door ingenieur-architect, namens op 28 oktober 2002 ingesteld tegen de beslissing van 10 september 2002 van het college van burgemeester en schepenen van tot weigering van de vergunning voor de regularisatie van het herbouwen van de woning aan de kadastraal bekend

voorwaardelijk ingewilligd. Tegen deze beslissing van de bestendige deputatie werd op 5 maart 2003 ontvankelijk beroep ingesteld door de gemachtigde ambtenaar. Bij Ministerieel Besluit van 16 maart 2004 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie werd het beroep van de gemachtigde ambtenaar ingewilligd en werd de beslissing van 9 januari 2003 van de bestendige deputatie van de provincieraad van vernietigd. In fine van zijn motivering wees de minister er op dat om de redenen in zijn motivering aangehaald de gevraagde regularisatie de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt en stedenbouwkundig niet kan worden aanvaard. Waar er voorheen een woning stond van ongeveer 8 meter op 5 meter met vooraan nog een uitbreiding van 5 meter op 3 meter, werd er een nieuwe woning opgericht met een oppervlakte van 26,35 meter op grotendeels 7,10 meter met een kleine uitsprong links waardoor de diepte van de woning daar 8,30 meter bedraagt. Door de inplanting van deze nieuwe en grotere woning bedraagt de afstand tot zowel de rechter perceelsgrens als de achterste

perceelsgrens 0,50 meter. Zelfs met een aanpassing aan de bestaande ruwbouw waarbij voorgesteld werd aan de rechterzijde een gedeelte met een breedte van 2,50 meter af te breken zodat de afstand tot de rechter perceelsgrens op 3 meter zou gebracht worden, zou de inplanting volgens de minister nog steeds een nadelige impact hebben op de onmiddellijke omgeving en bezwarend inwerken op de privacy van de aangelanden. Precies ook deze motieven werden door de gemachtigde ambtenaar aangehaald om het herstel van de plaats in de vorige staat te vorderen.

Artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het Hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het Hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen. De rechter moet afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit; voor de vaststelling van die kennelijke onredelijkheid volstaat het evenwel niet vast te stellen dat op grond van dezelfde criteria ook die andere maatregel in redelijkheid toelaatbaar of zelfs beter lijkt.

Het Hof is van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de verbeterde telastleggingen A.1 en A.2 een einde te stellen. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de beklagde ongetwijfeld uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk. Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

12. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn voornoemde brief de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385*bis* laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

OP DEZE GRONDEN, Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen, zoals hiervoor verbeterd en aangevuld onder randnummer 3, en op de artikelen: 2, 3, 38, 40, 41, 56, 65 en 100 van het Strafwetboek, 162, 182, 184, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*bis* van het Wetboek van Strafvordering, 2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, 5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003, 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005, 91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001, 36 van de wet van 7 februari 2003, 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende:

Doet het bestreden vonnis te niet en opnieuw rechtdoende **met eenparige stemmen:**

Verbeterd en vult de telastleggingen aan zoals hiervoor onder randnummer 3 nader bepaald.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de verbeterde telastlegging A.2 vervallen door opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van in stand houden.

Veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde en aangevulde telastleggingen A.1 en B, gepleegd in staat van wettelijke herhaling, samen tot een geldboete van € (300, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1.487,36.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 1.487,36 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25,00, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door afbraak van de wederrechtelijk opgerichte woning, binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 van het DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50,00 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 288,55 in eerste aanleg en op € 76,08 in hoger beroep en stelt vast dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:		
	Afschriften:	28,50
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	10,66
		<hr/>
		69,16
	+ 10 % :	6,92
		<hr/>
	Totaal :€	76,08

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **24 februari 2006**.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;

Goedgekeurd doorhaling van \Leftrightarrow nietige lijn(en) en \Leftrightarrow nietige woord(en);